

Bodil Sangill, Rolf og Rikke og koden på kortet, 1. kapitel

Bodil Sangill

Rolf og Rikke og koden på kortet

© Lohses Forlag, 2004

Korskærvej 25, 7000 Fredericia

www.lohse.dk

Omslagstegning og illustrationer: Villy Jakobsen

Tilrettelægning: Thomas B. Mikkelsen

Skrift: Bembo

Tryk: Schmidt Grafisk produktion, Vojens

ISBN: 87-564-5801-0

Indholdsfortegnelse

Farfars mail	6
En underlig samtale	12
Farfars hemmelighed	19
Ikke en helt almindelig røver	26
Reden	32
Brevet	41
Hos dyrlægen	49
Bølles fund	58
Ved farfars skrivebord	63
At være ørn	69
I garagens mørke	77
Rikke og farmor pynter til påske	86
To lysende øjne	91
Noget at tænke over	98
Bordet med glaspladen	109
En fordør og en bagdør	115
Koden på kortet	124
Overraskelser	133
Om kongeørnen	138
Om kongeørnen i Danmark	139

Farfars mail

Rolf sprang ind på entregulvet og lod yderdøren falde i med et brag. Han hev efter vejret, mens han nøje så på sit ur.

I det samme åbnede mor døren ude fra køkkenet. »Hej!« smilede hun. »Hvor er Rikke?«

»Hun kommer. Om lidt.« Rolf krængede skoletasken ud over skuldrene. »Min rekord er nu: 4 minutter og 17 sekunder henne fra stoppestedet.« Hurtigt rystede han jakken af og kastede den over på stumtjeneren.

Mor holdt skærmende den ene hånd frem. I den anden havde hun et fad med flødeskumskager. »Der er nemlig mail fra farfar til dig og Rikke,« sagde hun og løftede øjenbrynene.

»Om hvad?«

»Noget ...«

Rolf sparkede skoene af og fulgte efter mor gennem stuerne ud i arbejdsværelset. Her sad far og kikkede ved computeren.

»Nå,« mumlede han uden at se op, »der er nok en, der allerede har fået påskeferie. Hvem der sådan kunne få den ene ferie efter ...«

»Åhrr!« Rolf gav far et tjat på skulderen. »Jeg skal både lave matematik og ... ja, og Henning havde givet os stil for, hvis ikke jeg havde spurgt, hvad ordet ferie betyder. Men hvad vil farfar?«

»To sekunder,« sagde far, mens han skævede til fadet

med kagerne. De stod nu på bordet i sofahjørnet med brede flødeskumssmil.

I det samme kom Rikke ind ad døren og smed sig i sofaen. »Uhmm, vandbakkelser!« Hun slikkede sig om munden og trak skuldrene op til ørerne. »Og endelig ... påskeferie. Og om kun to dage skal vi på ferie hos far-mor og farfar. Og mor, du har lovet ...«

»Ja, men hallo!« lo mor og strøg håret om bag ørerne. »Som jeg lige har sagt til Rolf. Der er mail fra farfar.«

»Ja, og værsgo,« sagde far og rejste sig.

»Åh,« jamrede Rikke, »der er forhåbentlig ikke kommet noget i vejen.« I et spring var hun oppe for at læse over Rolfs skulder.

Kære Rolf og Rikke!

Farmor og jeg vil gerne spørge, om I har lyst til at komme herop allerede i dag, fredag. Jeg har planer om noget, jeg gerne vil have jeres hjælp til. Og det vil være fint, om vi kan starte allerede i morgen.

Men hvis I ikke har tid, holder vi fast ved vores aftale om, at I kommer med toget mandag klokken 10.15.

Kærlig hilsen, Farfar.

Rolf og Rikke så på hinanden.

»Jeg har masser af tid,« sagde Rolf, »så for min skyld ... men hvad er det, farfar vil ha' gang i?« Rolf snurrede rundt og kiggede på far.

»Jeg ved ingenting.« Far rystede på hovedet og slog

ud med hænderne. »Men I kender farfar. De sidste køer er solgt. Jorden har han lejet ud. Så måske ... måske skal møddingen tømmes og laves til terrasse.«

»Ædr!« Rikke kneb øjnene i og holdt sig for næsen.

»Ne-hej,« lo mor. »Naturligvis skal I ikke tømme møddingen. Farmor og farfar har allerede to dejlige terrasser i deres have.«

»Hvad kan det så være?« Rikke strøg sig under næsen, mens hun rakte ud efter en kage.

»Måske skal vi hjælpe med at træne Bølle,« sagde Rolf. »Farmor har selv sagt, at Bølle er en rigtig lille sporhund. Og at den skal trænes, mens den er hvalp. Den kan allerede finde farfar omme bag laden, påstår hun.«

»Bølle kan da vente i to dage,« mente Rikke og strakte sig ind over bordet efter saftevandskanden.

»Måske vil farfar bygge lidt om på den tomme kostald,« sagde mor. »Eller han vil fælde nogle træer. I ved, farmor vil helst ikke, at han tager for hårdt fat alene ... med det hjerte, og sådan.«

»Så havde han vel sagt det,« fortsatte Rikke.

»I skal se,« sagde far med smil i mundvigene, »det er nok alligevel den mødding. Jeg har netop skrevet et stykke til avisen om en familie, der flyttede ud på landet. Det første, de gjorde, var at lave terrasse, hvor der før havde været mød ...«

»Stop så,« lo Mor og lagde sin hånd på fars arm. »Vi spiser. Og det er noget helt andet med dine forældre. De har altid boet på landet.«

»Lige meget hvad,« sagde Rolf, »jeg vil helt vildt gerne derop så hurtigt som muligt.«

Rikke slikkede en stribe flødeskum af sin pegefinger. Så spærrede hun øjnene op og sagde: »Og ta'r vi derop i dag, så ved vi allerede i aften, hvad det er. Måske er det en overraskelse. Noget hemmeligt, eller ... Men mor, du har jo lovet, at vi to skulle tegne noget sammen.« Rikkens skuldre sank, som om hun alligevel ikke rigtig vidste ...

Der blev stille omkring bordet. Mor gned sin øreflip, strøg håret om bag ørerne og så derefter på Rikke. »Hvis du finder din tegneblok, vil jeg skrive en opgave til dig. Ligesom jeg nogle gange gør til mine elever. Så kan du løse opgaven oppe hos farmor.«

»Ja, og hvis du venter med at se den,« Rolf knipsede med fingeren foran Rikkens næse, »så har du alligevel en hemmelighed. Hvis det altså viser sig, at far har ret med den mødding.«

Far lo, så han fik en bid galt i halsen. Da han var færdig med at hoste, sagde han, at nu ville han tjekke togtiderne. Og derefter ringe besked til farfar og måske fritte ham lidt ud.

Da far stod ved telefonen, sad mor allerede i sofahjørnet med Rikkens tegneblok i skødet.

»Ja, det er Olsen junior,« lød fars stemme. »Og tak for din mail. ... Ja, ... ja, tak, det vil de gerne. Du skal måske i gang med at vælte kostalden?« Far gjorde munden bred og løftede skuldrene, mens han kiggede over i sofahjørnet. »Nå ... Nej, o.k. ... Ja de ankommer 17.35 ... Ja, netop. Vi ses påskedag ... ja tak og hils ... Hej.«

Far lagde røret på, mens han rystede på hovedet og strøg sig gennem håret. »Hmm, han ville ikke ud med

det. Og den måde han sagde det på ... Selv om jeg havde spurgte fra nu af og til juleaften, så ...» Far kløede sig i nakken, mens han så på mor.

»Jamen hvad sagde han?» spurgte Rolf.

»At han af gode grunde ikke kunne sige, hvad det var. At det var noget, han havde lovet at holde hemmeligt i mindst en uge mere. Og at han var frygtelig glad for, at I ville komme allerede i dag.«

Rolf og Rikke stirrede på hinanden.

»Hvad sagde jeg!» Rikke glippede med øjnene. »En hemmelighed, nemlig!«

»Yessss!» Rolf rakte begge hænder i vejret. Snuppede derefter den sidste halvdel af sin kage og proppede den i munden. »Mor,« gumlede han, »du hjælper os med at pakke. Og far, du kører os til banegården.«

»Nej, ved du hvad,« lo far. »Køre mig her og køre mig der. Bussen går hvert kvarter.«

»Men herfra og til bussen,« indvendte Rolf

»Ja, det ta'r kun 4 minutter og 17 sekunder, har jeg hørt.« Far blev stående med begge hænder i lommen og med et smil, der så ud, som det var limet fast.

»Ja, men ikke for mig.« Rikke sprang hen til far og borede sin hånd ind under hans arm. »Og vi har bagage med. Og det bliver sikkert regn og alting.«

Far så på Rikke med et smil, der begyndte at sitre i den ene mundvig.

Rolf skævede til far og tænkte: Godt, Rikke, bliv ved. Bliv ved!

Men netop da far åbnede munden, lød det fra mor: »Regnvej! Hvornår lærer den her familie dog at se med

øjnene. I dag har solen sendt sit klare forårslys fra tidlig morgen. Se engang, hvordan lyset falder ind over sofa-bordet. Og Rikke, ræk mig lige den rulle malertape, der hænger på hjørnet af mit staffeli.«

Langsomt lod Rikke sin hånd glide fri af fars arm og hentede tapen. »Hvad skal du med den?» spurgte hun.

»Noget,« sagde mor. »Og du får også brug for den, når du skal løse opgaven oppe hos farmor. Jeg lægger den i en pose sammen med tegneblokken. Men nu er det bedst, I går op og pakker. Jeg kommer om lidt.«

»Ja,« sagde far med fast stemme. »Og præcis klokken 16.05 skal I stå ved busstoppestedet.«

Rolf og Rikke løb side om side op ad trappen.

»Jeg kan ikke huske, at farfar nogen sinde har holdt noget hemmeligt, som han godt vil fortælle til os.« Rikke hev efter vejret for at følge med.

»Heller ikke her,« smilede Rolf. »Og når vi har pakket, forsøger vi igen at lokke far til at køre os. Og du er bedst. Med din ... den der ... øh, kvindelist, hedder det vist.«

Rikke holdt hånden for næsen i et fnis, hvorefter hun viftede rottehalerne om på ryggen.